

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 24 de juny de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

III. Constitució dogmàtica *Sacrosanctum Concilium*. 4. El misteri eucarístic

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts,

Continuem amb les catequesis sobre els documents del Concili Vaticà II, en particular sobre la constitució *Sacrosanctum Concilium* (SC) sobre la litúrgia.

Quan sant Agustí vol explicar als nous batejats el misteri del cos de Crist, reprèn el passatge de sant Pau que acabem d'escoltar: «Vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascú n'és un membre» (1Co 12,27). I afegeix: «Rebeu el misteri que sou vosaltres. A això que sou responeu “Amén”, i en respondre [així] ho rubriqueu. Escoltes, doncs: “Cos de Crist”, i respons ”Amén”. Sigues membre del cos de Crist, per tal que el teu “Amén” respongui a la veritat. [...] Sigueu allò que veieu i rebeu allò que sou» (*Sermó 272*).

Just després d'haver evocat l'Últim Sopar de Jesús, la Constitució sobre la litúrgia parla de l'Eucaristia amb aquests accents agustinians. Per als cristians, formar part de la mesa del Senyor significa que «s'instrueixin amb la paraula de Déu, que s'alimentin de la taula del cos del Senyor, que donin gràcies a Déu» (SC 48). Quan el rebem en la seva Paraula i en l'Eucaristia ens convertim en allò que rebem. Ens convertim en el cos el cap del qual és el Crist ressuscitat, assegut a la dreta del Pare (cf. Col 1,18), que ens prepara un lloc al cel (cf. Jn 14,3): l'Eucaristia és així el sagrament del Regne que ve. És el pa del camí, que ens condueix cap a la Pàtria celestial, fins al dia sant en què «Déu serà tot en tots» (1Co 15,28).

L'assemblea litúrgica ofereix el sacrifici «no sols per les mans del sacerdot ans també juntament amb ell» (SC 48). En aquesta perspectiva, l'Eucaristia és la forma del sacrifici espiritual dels cristians (cf. He 13,16; Rm 12,1), pel fet que és camí de la unió amb Déu i de la unió recíproca. Quan hi participen, aprenen que «per Crist Mitjancer cada dia es perfeccionin, en unió amb Déu i entre ells mateixos, perquè finalment Déu sigui tot en tots» (*ibid.*). Així, incorporant-nos a Crist, l'Eucaristia ens ensenya a adoptar l'estil de vida del Senyor Jesús, marcat pel do gratuït de si mateix. Aquest do ens fa entrar, per això, en la dinàmica de la unitat, que ofereix un antídoto poderós als ferments de divisió que amenacen el nostre món, les nostres comunitats, les nostres famílies, el nostre cor (cf. SC 47).

Benvolguts, quan participem en l'Eucaristia som convidats a escoltar la Paraula de Déu i a nodrir-nos a la taula del Senyor, on Ell mateix s'ofereix al Pare. Aquestes dues parts de la missa, la litúrgia de la Paraula i la litúrgia eucarística, «fortament unides entre elles [...] formen un sol acte de culte» (SD 56).

Pel que fa a la Paraula, cal recordar que no es tracta només d'adquirir un saber intel·lectual sobre les Escripures, sinó de rebre la Paraula «viva i eficaç» (He 4,12), adreçada per Déu a tots i al mateix temps a cadascú, Paraula que nodreix i alimenta juntament amb el Pa eucarístic i ens fa passar de la decadència del pecat a la vida nova en Crist. «L'Eucaristia ens ajuda a entendre la Sagrada Escripura, així com la Sagrada Escripura, per la seva

part, il·lumina i explica el misteri eucarístic» (Benet XVI, Exhort. ap. postsin. *Verbum Domini*, 55).

El Concili Ecumènic Vaticà II va demanar: «S’han d’obrir amb més amplitud els tresors bíblics, de manera que dins un determinat espai d’anys es llegeixi al poble la part més important de la Sagrada Escripura» (SC 51). La reforma litúrgica ha traduït aquesta petició en aquell tresor que és el Leccionari, és a dir, el llibre que recull totes les Lectures bíbliques per a les celebracions litúrgiques. Aquesta amplitud s’ha extret de la font més pura de la Tradició vivent, que combina la «sana tradició» amb el «camí a un progrés legítim» (SC 23).

L’inici del capítol II de la Constitució sobre la litúrgia està entreteixit de referències al gran riu de la Tradició, que va des dels Pares de l’Església fins a nosaltres. Ho cito: «En l’últim Sopar, la vesprada en què fou traït, el nostre Salvador establí el Sacrifici Eucarístic del seu cos i sang, amb el qual perpetuaria en el curs dels segles el sacrifici de la creu, fins al seu retorn, i així encomanaria a l’Església, Esposa estimada, el memorial de la seva mort i resurrecció: sacrament de pietat, senyal d’unitat, lligam de caritat, convit pasqual, “en el qual es rep el Crist, l’ànima s’omple de gràcia i se’ns dona penyora de la glòria futura”» (SC 47).

Estimats germans i germanes, acudim amb fe a aquesta font de vida divina i deixem-nos transformar pel misteri que celebrem.